

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu bud' sláva

Červenec 2021

Ročník 2, číslo 9

**Hle, pravím vám,
pozvedněte zraky
a pohleďte na pole,
že již zbělela ke žni.
(Janovo evangelium 4,35)**

OBSAH

Probud' nás!.....	3
Získej moudrost!.....	4
Dvě modlitby (Ef 1,15).....	6
Slovo Boží pěstounem ke Kristu.....	11
Povinnosti Kristova služebníka (Tt 2,15).....	17
Láska ať trvá (Žd 13,1-3).....	23
Věrnost Bohu a věrnost Boha (Gn 39,1-23).....	34
Je hříchem (ne)naočkovat se proti Covidu-19?..	47

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2021

PROBUĎ NÁS!

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Neříká Ježíš správně i o nás: „Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku“ (Zj 2,4)? Běda! Jak málo jsme toho dosud udělali pro slávu našeho Pána. Naše zima trvá příliš dlouho. Dáváme Bohu jen drobné, ačkoliv si zaslouží tisíce – ba co víc, zaslouží si, aby krev v našich žilách tepala ve službě jeho církvi a jeho pravdě. Budeme to tak dělat? Ó Pane, budeme i potom, co jsi nám tak bohatě požehnal, nevděční a budeme se stavět lhostejně k tvým dobrým věcem a k tvé práci? Probud' nás, abychom se mohli vrátit k té první lásce a k prvním skutkům! Slunce spravedlnosti, sešli na nás opravdové jaro!

ZÍSKEJ MOUDROST!

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Kde hledáme moudrost? Od koho se učíme žít dobře v tomto světě? Máme vůbec možnost žít bezúhonně ve světě, který je plný korupce, násilí, nespravedlnosti a bezpráví? Takové a podobné otázky si jako křesťané jistě čas od času položíme. A Pán Bůh nás nenechává na pochybách, že o našich starostech ví. Dal nám své Slovo, abychom se z něj učili, jak máme žít na této zemi předtím, než pro nás přijde Pán. Je to Slovo plné moudrosti a samotný Bůh ústy personifikované Moudrosti v knize Přísloví říká:

Všechny výroky mých úst jsou spravedlivé, není v nich nic potměšilého či falešného. (Př 8,8)

Boží Slovo je naprosto spolehlivé. Kdo chce hledat moudrost, musí jít právě sem. Vždyť všechny Boží výroky jsou spravedlivé. Boha nemůžeme obvinít z nespravedlnosti. Svou spravedlnost zcela jednoznačně prokázal, když svého vlastního Syna odsoudil kvůli našim hříchům. Boží hněv, který byl namířený proti nám, dopadl na Božího Syna. Bůh potrestal hřích a na kříži přijal obět smíření. Bůh nás smířil sám se sebou. Ale nejenom ve svých slovech je Hospodin spravedlivý:

Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. (Ž 145,17)

Ve všem, co Bůh dělá, zjevuje jeho spravedlnost, jeho milosrdenství a láska. Plně se to zjevilo v Pánu Ježíši Kristu a v díle kříži. Není větší a jasnější důkaz Božího milosrdenství než je Kristův kříž. Bůh

s námi nehraje žádnou podivnou hru – udělal úplně všechno pro naše spasení a na kříži ho završil, dokončil. Je dokonáno! To byla poslední slova Pána. Není to nic potměšilého nebo falešného. Je čistá pravda a projev Boží spravedlnosti.

Boží slovo nás nezavede na scestí, ale vždycky nás povede k Pánu, ke zbožnosti a bázni před Bohem, k tomu, abychom věděli, jak máme žít. To se nemůžeme naučit od světa, od mudrců nebo filozofů, tuto moudrost nezískáme z knih ani od učenců, nedosáhneme jí pozorováním přírody nebo způsobu života lidí, ale jediné a jenom z Božího slova. Na jeho Slovo se můžeme spolehnout – není falešné ani pokřivené, nezjevuje nespravedlnost, ale naopak spravedlnost a slávu Boží.

Do Božího slova vede i další číslo Soli Deo Gloria. Věřím, že zde najdete občerstvení, potěšení i povzbuzení na cestě následování Pána Ježíše Krista.

DVĚ MODLITBY (EF 1,15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Apoštol Pavel začíná patnáctý verš slovy: „Proto i já...“ – proto – kdykoliv čteme v Písmu toto slovíčko, tak by nám měla před očima – podobně jako řidiči červené světlo na semaforu – vyskočit otázka: „Proč?“ Na co odkazuje toto proto? Čeho se týká? Co spojuje? To jsou důležité otázky, které si musíme klást, kdokoliv studujeme Boží slovo.

To slovo „proto“ odkazuje zpátky do předchozích veršů, ale abychom mu porozuměli, musíme se zabývat také verši následujícími. Takže se nakonec musíme zabývat celou první kapitolou listu do Efezu. Celý tento text (kromě prvních dvou veršů) je modlitbou, resp. dvěma modlitbami.

I. Potřeba rozlišování

Kdykoliv otevíráme Písmo, jedna z věcí, které bychom měli mít na mysli, se musí týkat charakteru textu, který máme před sebou. To je nesmírně důležitá věc, protože různost charakteru povede k různosti porozumění. Jinak rozumíme příběhu, který je třeba v knize Soudců nebo v evangeliích či v knize Skutků a jinak musíme rozumět podobenství. Podobenství není příběh, a to i přes to, že může mít podobu příběhu – třeba podobenství o rozséváči. Tím podobenstvím nás Ježíš neučí, jak máme sít obilí, ale učí nás duchovní skutečnosti, které se týkají našeho srdce a jeho vztahu k Božímu slovu.

Myslím si, že to je něco, co obvykle automaticky děláme, aniž bychom o tom vůbec nějak přemýšleli. Ale protože o tom moc

nepřemýšlíme, tak se nám někdy může stát, že budeme třeba příběh – jako je například příběh boháče a Lazara v Lk 16 – považovat za podobenství. Potom z něj samozřejmě vyvodíme chybné závěry. Nebo budeme považovat modlitbu – jako je v Ef 1 – za vyučování. Zde ty důsledky nejsou tak tragické jako v předchozím případě, protože každá modlitba v Písmu je také vyučováním. Přesto – pokud budeme z modlitby čerpat jenom vyučování, budeme ochuzeni. Každá modlitba v Písmu je zapsaná nejenom kvůli jejímu obsahu – každé slovo Písma je vdechnuté Božím Duchem – ale také kvůli tomu, abychom se učili, **jak** se máme modlit. Že se modlitbě potřebujeme také učit, svědčí prosba učedníků:

Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan. (Lk 11,1)

Je tedy důležité, že náš text v listu Efezským je modlitbou, ze které se máme učit nejen o Bohu, jak jsme to udělali v předchozích měsících, ale můžeme se učit i modlitbě samotné. A není pouze modlitbou jednou, ale jsou to hned:

II. Dvě modlitby

Proč bychom měli uvažovat o tom, že se jedná o dvě modlitby? Důvody najdeme v textu samotném. Třetí verš začíná chválou:

Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista... (Ef 1,3)

Celý následující oddíl až do verše 14. patří k tomuto dobrořečení, k této chvále. Je to patrné jak v obsahu tohoto oddílu – vzpomeňte si na verše 6, 12 a 14 – abychom byli chválou jeho slávy – které jsou refrémem této chvály, a je patrné také ze struktury tohoto oddílu – těchto dvanáct veršů je v originále jediným dlouhým souvětím. To celé je jedna souvislá chvála. Podobně to je také v tom následujícím oddíle.

1. První věc, které si musíme všimnout, je **spojka „proto“**. Je tady příčina a je tady důsledek. Něco je popsáno – příčina – **proto** – je

popisováno něco dalšího – důsledek, tedy něco, co z toho předchozího vyplývá. Spojka proto je tím důvodem, proč můžeme tuto pasáž rozdělit na dvě části a říci – tady jedna část končí a tady druhá začíná.

2. Je tady **obsah následujícího oddílu**. Podívejte se do veršů 16 a 17:

[Proto...] ...nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách. Prosím... (Ef 1,16-17)

To je modlitba. Jde o vyjádření vděčnosti a jsou to také přímluvy. Vidíme tedy, že obsah tohoto oddílu nás znovu vede k tomu, že se jedná o modlitbu, která se odlišuje od té předchozí (kvůli spojení „proto“).

3. Nakonec je také důvod, který stejně jako v předchozím oddíle vyplývá ze **struktury tohoto textu**. Celá první kapitola je tvořena jenom čtyřmi souvětími. První verš je první věta, druhý verš je druhá, třetí až čtrnáctý verš je třetí souvětí a patnáctý až dvacátý třetí je čtvrté souvětí. Od patnáctého verše do konce kapitoly tu v originále máme opět jedno jediné souvětí. Proto také můžeme říci, že se jedná o jednu ucelenou modlitbu, která se odlišuje od té předchozí z veršů tři až čtrnáct. V první kapitole Efezským tedy vidíme dvě souvětí, dvě modlitby a také:

III. Dva druhy modliteb

Máme tu chvalozpěv a přímluvu. První oddíl je chválou, dobrořečením.

Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista... (Ef 1,3)

Buď pochválen, nebo – jak zní jiný překlad – požehnaný Bůh. Doslova bychom mohli to slovo, které tam je, přeložit jako „dobrořečený“ Bůh. Dobrořečení je chvála, je to díkůvzdání. Tak to zpíváme v jedné písni: „Dobrořeč duše má Hospodinu“ – což jsou slova

Žalmu 103. Význam díkůvzdání, chvály, potom ještě podtrhuje trojice z veršů 6, 12 a 14 – abychom byli chválou Jeho slávy.

V druhé části kapitoly nacházíme přímluvu. Pavel tam říká, že nepřestává děkovat za efezské křesťany a modlí se za to, aby... a potom je tam celá řada věcí (nejméně sedm), za které se modlí, aby se těmto křesťanům, a spolu s nimi i nám, staly.

Pro křesťana je modlitba totéž jako dýchání. Patří k našemu životu. Křesťan nemůže být bez modlitby. A modlitba – to znamená především díkůvzdání a přímluvy. Tak to vidíme v Božím slově, tak to vidíme v životě apoštola Pavla. Je to dobrořečení Bohu za to, kým je. Je to chvála za to, co Bůh udělal a dělá v životech křesťanů. Bez poznání toho, kým je Bůh, není žádné skutečné uctívání a žádná opravdová chvála.

Teprve z tohoto poznání Boha vycházejí skutečné přímluvy Božího lidu. Když víme, kdo nás zachránil, jak a z čeho, tak je snadné se přimlouvat za druhé lidi, protože rozumíme tomu, že potřebují totéž, co my. Potřebují vykoupení skrze Kristovu prolitou krev, potřebují odpuštění hříchů, protože jsou stejnými hříšníky, jako jsme my, potřebují přebohatou Boží milost, protože bez ní nemůžou ani žít, ani věřit, ani uctívat Boha. Když víme, kdo nás zachránil, tak se modlíme s radostí, protože v modlitbě přicházíme až před jeho tvář, v modlitbě jsme ve společenství s tím, který je cesta, pravda i život. Proto je tak důležitá, aby naše chvála a naše uctívání předcházely naše přímluvy.

Pak už totiž modlitba není obtížnou povinností, jako je to u náboženského člověka, který nepoznal Boží milost, ale sladkou radostí. To neznamena, že bude jednoduchá nebo snadná. Často to bude těžká a usilovná práce. Metodistický kazatel z druhé poloviny devatenáctého století, Edward Bounds, napsal: *Modlitba, skutečná modlitba vyžaduje velké množství opravdové pozornosti a času, což pro tělesného člověka není přitažlivé. Pokud má do našeho ducha proudit Boží vanutí v plné síle, vyžaduje to opravdu mnoho času. Ale*

vidíme, že takto strávený čas má skutečně smysl. Je to čas, který oslavuje Ježíše, našeho Pána.

V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu. (Ko 4,2)

... v modlitbách neustávejte. (1Te 5.17)

SLOVO BOŽÍ PĚSTOUNEM KE KRISTU

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci. (2Pt 1,19)

Tolik je slov našeho textu. A nemyslím, milí v Kristu přátelé, že už rozumím všemu, co slova našeho textu obsahují, ale také nemyslím, že vám dovedu v tak krátké chvíli vyložit to, čemu všemu už z našeho textu rozumím. Zde se připomíná ta řeč prorocká, ale nerozumí se pouze knihy prorocké, nýbrž rozumějí se všechny knihy Slova Božího, Starého i Nového zákona, protože jsou všechny téže podstaty – z Ducha svatého.

A teď uvidíte, že nejde ani o to vzácné Slovo Boží, že jde o mnohem více. Vy byste si přáli upřímně se radovat ze Slova Božího, nebát se žádné kritiky, kterou vám světští lidé předkládají. Ó, ono to jde, ale jen když vám vzejde Pán Ježíš jako krásná hvězda jitřní! Pak se začnete radovat z celého svého života. Tak já věci pojímám.

Rád bych vytkl patero věcí. To první mně zní tak:

I. Vy již Slovo Boží napořád v rukou máte

Teď si představte, že si toho Slova Božího, které máte v rukou, velmi velice vážíte a usilovně si ho hledíte. Zatím ještě nemáte tušení, jaká je to milost. Však uvidíte, to je zvláštní milost. Co je tu zvláštního? Považte, vždyť byla dlouhá doba na světě, kdy lidé Písmo neměli! Zákon začíná Mojžíšem, tedy 2500 roků před

Mojžíšem byli lidé na světě a žádný zákon neměli. Byli tu lidé Boží a neměli zákon, ale Ducha svatého měli. A když měli Ducha svatého, tak měli také obecenství s Bohem. A měli ho mnoho? Měli ho tolik, kolik si ho přáli. A kolik si ho přál Enoch? Ten si ho přál tolik, že byl stále u Boha. Obecenství s Bohem měli, ale tolik světla, kolik vy ho máte, oni neměli. Neměli Slovo Boží a Slovo Boží je světlo. To je svíce svítící v temném místě. Otevřete si, prosím, Genesis 3,15: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtiš patu.“ Ó, to vy všichni převýborně znáte. Odkud? Z Písma. Oni to však z Písma neznali. Odkud to znali? Oni to znali z ústního podání, tradice. A tu se začnou vzpírat reformovaní, že nechtějí mít tradici! Proč máte takovou nedůvěru k tradici? Protože máme nedůvěru k ústům, protože je to všechno tělo. Jaké to bude na konci, když se to dostane až k vám? Ne tak čisté, jako když to bylo poprvé vysloveno! To máte pravdu. Zajisté tradice není to nejlepší. To je veliký pokrok, když smím užívat toho, co ten nebeský Pán nařídil Mojžíšovi, aby psal v Duchu svatém. Tu vám rozžal svíci a ta vám svítí. Kolem mrákota a přítmí a vy máte krásnou svíci. Vy budete o tom Slově přemýšlet bez přestání, ty budeš Slovo Boží otevírat a probírat. „To je prostředek mé milosti, tak já ti budu ukazovat svou radu a povedu tě dále.“

Ale teď si nejeden z vás v duchu povídá: „Ale já mám všechnu tu radost ze Slova Božího pokaženou kritikou!“ Jakže, ty máš tu radost pokaženou kritikou? Copak je to možné? Co pak je to kritika? To není nic zlého samo v sobě. Když oni opisují Slovo Boží, to si musejí dát pozor! Vy opisovači si musíte dát pozor! To nese s sebou ta věčná Boží myšlenka, že když dá knihu, musíte si při jejím opisování dát pozor. To přece není špatné, když si dáváte pozor! Co vám tedy kazí radost? Ti světští lidé. Nu, když vy si necháte od světských lidí něco povídat o Božích věcech, jak by vám tělo a krev nepokazilo celou Boží radost? Za žádnou cenu nebudu s vámi pít z jednoho kalicha! Ale představte si, že jsem k vám nabyl

důvěru, protože jste se mu již oddali celým životem, tělem i duchem. Proč bych já s vámi nepil z jednoho kalicha? Ničím se nedám zdržet, abych s vámi nepil z jednoho kalicha. Ale když vy si dáváte radit od světských lidí, to je konec vaší radosti! To znamená, že je někde něco v nepořádku. To mě vede k tomu druhému:

II. Nevážíte si Slova Božího

Vy Slovo Boží máte a vy si Slova Božího draze nevážíte a proto si ho tak usilovně nehledíte. To není milost. To je znamení, že věci se nemají tak, jak se mají mít. Vy jste tělesní jako druzí tělesní lidé. To se rozumí při tělesném člověku, že si Slova Božího neváží. Kde by si tělesný člověk draze vážil Slova Božího? Jak začnete dělat rozdíl mezi tělem a duchem, tak mi dáte za pravdu. Proto když tam ti lidé mívali ze Slova Božího tak velikou radost, ó, já vidím, že ti lidé měli nejen Slovo Boží, ale také Ducha svatého. Takže když si ho hleděli, on jim dával na to Ducha svatého? Nu, kdyby nedal Ducha svatého, tak by si Slova Božího tak upřímně nehleděli.

Teprve teď vidím ten rozdíl: „Oni měli Ducha svatého a Písma si hleděli a já si ho nehledím, protože Ducha svatého nemám.“ Tolik evangelíků má Písmo svaté, a kdo si ho hledí? To znamená, že nemají Ducha svatého! Že prý není čas! Já bych se styděl to říci. Každý pořádný člověk má přece práce až dost, ale na Písmo si udělá čas! A i církev si ho nehledí, nechá si líbit, že na vysokých školách zle mluví o Slovu Božím! My se vás tedy zřekneme a půjdeme za Slovem Božím. Odkud se bere ta nevážnost ke Slovu Božímu? Něco tu schází. Ať chci nebo nechci, jste v místě temném, ve světě. Tam sedíte, svíce tu není, protože jste si jí nehleděli. Neříkejte, že je všude samé světlo a samý pokrok! Ano, přirozeně se věci vyvíjejí, ale tak to usoudil Pán, že ten přirozený vývoj nenese s sebou konec duchovní, nýbrž tělesnosti je pořád na světě víc, protože těla je na světě pořád víc. Nu, jak by vám duchovní věci krásně kvetly? Tady vidíte, co vám schází.

III. Slovo Boží vede ke Kristu

Ten, který z milosti dal své svaté Slovo, a který k tomu dal svého svatého Ducha, ten tomu nerozuměl tak, že by Slovo mělo zůstat vaším pravým světlem! Ten tomu rozuměl tak, aby to světélko, které rozžal, dovedlo vás k tomu pravému světlu.

To je Pán Ježíš, ta hvězda jitřní, to slunce spravedlnosti! Tak tomu rozuměl, aby to světlo, které rozžal, nás k němu vedlo, aby jednomu každému v srdci vzešlo to pravé světlo s Kristem. To světlo Písma není cíl, to je pouhý prostředek. Tak se to má s Písmem. Když toto Písmo pokládáte za cíl, tak jste si z něho udělali modlu jako farizeové a evangelíci, kteří si Písma svatého váží, ale zavřeného v almaře. Jan Křtitel je krásné světlo. To lidem svítí. Otevřete si, prosím, Jana 5,33–35: „Poslali jste k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já nepotřebuji svědectví od člověka – ale říkám to proto, abyste vy byli spaseni. Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle.“ Tu to máte. On byl krásné světlo, ale ne na to, abyste zůstali u tohoto světla a dál nešli. Obrátte list u Jana 3,28–30: „Vy sami jste svědkové, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem vyslán jako jeho předchůdce. Ženich je ten, kdo má nevěstu. Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší ženichův hlas. A tak je má radost dovršena. On musí růst, já však se menšit.“ „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ K němu chvátejte, to je to nejlepší, mně nechat a spěchat k němu! Nic víc. Ne, abyste se radovali z mého světla. To je na to, abych vám ukázal cestu. Tak se to mělo s Janem Křtitelem a tak se to má se Slovem Božím. Otevřete si Galatským 3,24: „Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry.“ Pomocníkem tu nebyl zákon! To byl jen pěstoun, ale tam je jiný, kterého potřebuješ. Jako je na rozcestí ukazatel s šipkou: Tam chvátejte!

Ale jdu dál: Když je tu Duch svatý a když je tu Slovo Boží, tak pořád nahlížíte do Božího zákona jako do zrcadla a začnete řvát a naříkat nad sebou. On si mě přeje mít duchovního a já jsem tělesný! Na to je zákon. Skrze zákon je poznání hříchu. A naříkáte a bědujete: Ach, tak se to s námi má! Proč to tak je? Protože ten, který se vám chce zjevit, vodí svůj lid touto cestou, Tak to připravil před věky. Zákon vám ukazuje cestu. My jsme se uchýlili a jsme napořád neužiteční a on všechno uvalil na sebe. On vám to dá, abyste šli k němu. „Pojďte ke mně. Pojďte ke mně!“ A tu se už rozednívá a vzhází vám světlo. „Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.“ „Já jsem světlo světa“, praví Pán Ježíš. Jak je světlem světa? Tak, že tě zbaví všech tvých hříchů a mrákot. On to sám povídá, že je ta hvězda jitřní. Podívejte se do Zjevení 22,16: „Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církvích. Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní.“ A skrze víru přebývá v našich srdcích. Nu, pak v srdcích našich přebývá hvězda jitřní a slunce spravedlnosti. Teprve když to okouším, začínám rozumět. A to mne vede k tomu čtvrtému:

IV. Máte-li Krista, potřebujete ještě víc Slovo Boží

Můžete říci, že už nepotřebujete svíci, když vám vzešel Kristus. Ale to je omyl. Když máte radost z Pána Ježíše, budete mít radost také z jeho Slova. Pěstoun pěstounem být přestane, když dítě poodroste, ale vy jste lidé v těle; vy budete vždycky v tom svém těle potřebovat toho dobrého přítele. Vy se budete vždycky ohlížet, jak se to má s Božími věcmi. Jeho Slovo je váš nejlepší přítel. I ten zákon je něco víc, než zač jste ho na počátku měli. To je zlatý důl. Jsou zde věci, z kterých se raduji, ale jsou zde věci, které jste neznali a teď teprve je poznáváte. Proč? Protože je tu více světla. Ó, já vidím, že to vše je z Ducha svatého. Tu mi nesmí světský člověk povídat něco, čemu nerozumí. Tohle je z Ducha svatého a každý člověk Boží, čím je pokročilejší, řekne, že pořád víc vidí.

Ach, já vidím, že jsem dobře četl při tom chatrném světle, ale že je toho neskonale víc, jakmile mi vzejde hvězda jitřní.

V. A to páté jsou závěry

Když já vím, jak se máte ke Kristu, dovedu docela dobře říci, jak se máte k Jeho Slovu. A když já vidím, jak vy zacházíte s jeho Slovem, já vím, jak se máte ke Kristu. A nebudu se s vámi domlouvat. Kristus mne všude posílá do Písma. Jdi k němu, jeho potřebuješ, on tě vytrhne. Ale on tě posílá k Písmu. „Zkoumejte Písma a otvírejte a hledejte.“ Najděte mi jednoho člověka, který má Pána Ježíše rád a nehledí si jeho svatého Slova! Já o něm nevím.

Když já vidím, že vy si Zákona draze nevážíte, a nemáte pro něj čas, já neřeknu třeba nic, ale zatím já nevěřím, že máte z Krista radost. Proč? Protože vidím, jak zacházíte s jeho Zákonem. Vy neřeknete proti Zákonu nic, ale vy se ho ani nedotknete. Když si Slova Božího nehledíte, tak arci Slovem Božím nevoníte.

Já jsem hotov. A vy můžete říci: „Na světě dnes není mnoho obrácených lidí.“ To je omyl. Je jich tolik, kolik jich chce Pán Ježíš mít. Ale to není to hlavní, abych já je znal. To hlavní je, abych já byl z nich; radost z Písma máte, pokud vám svítí on jako hvězda jitřní. Když otce svého dobře neznám, tak neznám ani jeho hlas a musím se ptát světských lidí, když se ozve nějaký hlas: „Poslouchejte, je to hlas mého otce?“ A tak je to i s Písmem. Když znáte hlas svého nebeského Otce, tak rozumíte také jeho Písmu. „*Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbrěskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.*“ Amen.

Kázáno 16. května 1909.

POVINNOSTI KRISTOVA SLUŽEBNÍKA (Tt 2,15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. (Tt 2,15)

Pavel završuje své vyučování ve druhé kapitole výzvou Titovi, ve které mu opakuje, co má dělat a jak to má dělat. Můžeme se tady zaměřit na dvě věci – jednak je to obsah toho, co má Titus, a spolu s ním také každý křesťanský služebník, říkat a dále je to činnost, kterou má dělat a která je v patnáctém verši popsána třemi příkazy – mluv, napomínej, přesvědčuj.

Obsah povinností Kristova služebníka

Co přesně by tedy každý Kristův služebník měl říkat? Měl by mluvit hlavně o tom, že Bůh je láska? Nebo by naopak měl mluvit hlavně o tom, že kdo neuvěří, skončí v ohnivém jezeře, kde stráví věčnost v samotě, temnotě, bolesti a trápení? Nebo by měl své posluchače taky trochu bavit nebo možná vysvětlovat, jak souvisí poslední film, který viděl v kině s tím, co čteme v Písmu? Co přesně by mělo být obsahem toho, co zní z kazatelny v křesťanských církvích? V našem textu můžeme najít dobré vodítko. Podívejte se na výzvu v patnáctém verši. Tato výzva přímo navazuje na první verš druhé kapitoly a tím je také vymezen rozsah výzvy:

Ty však mluv, co odpovídá zdravému učení. ... Tak mluv, napomínej a přesvědčuj. (Tt 2,15)

Doslova čteme na začátku patnáctého verše „toto“ nebo „tyto věci“, prostě to, co bylo řečeno mezi prvním a patnáctým veršem, to uč, takto mluv, takto napomínej a přesvědčuj. Co přesně tedy je obsahem druhé kapitoly? Máme zde celou řadu praktických napomenutí, která směřují jediným směrem – ke svatosti. Starší muži, starší ženy, mladší ženy, mladší muži, otroci – ti všichni mají žít tak, aby dělali čest učení našeho Spasitele Boha, aby Boží slovo nebylo kvůli způsobu jejich života znevažováno, aby protivník byl zahanben a nemohl o nás povědět nic špatného. Všechna praktická napomenutí se týkají charakteru jednotlivých skupin lidí, mluví o jejich zbožnosti ve vztahu k různým situacím a okolnostem v životě. Všechna také souvisí s Božím slovem a se zdravým učením. Vést ke zbožnosti je zdravé učení. Ale tato zbožnost musí být založena na Kristu.

Vpravdě veliké je tajemství zbožnosti: Byl zjeven v těle, ospravedlněn Duchem, viděn od andělů, hlásán národům, došel víry ve světě, byl přijat do slávy. (1Tm 3,16)

Křesťanovou zbožností je Kristus – nic více a nic méně. Pán Ježíš Kristus je normou, měřítkem, ale také mocí křesťanského života. Pokud zbožnost člověka neukazuje na Krista a na jeho dílo, ale na člověka a na to, jak je člověk dobrý, potom je to marná a prázdná zbožnost. Celá zbožnost popsaná v Titovi 2 je o Kristu a jeho slávě, je o vyvýšení Pána Ježíše Krista na životě křesťana a skrze něj. Je to o tom, jak Kristus skrze víru proměňuje lidský život, jak se mění charakter křesťana a jak se stále více připodobňuje Pánu Ježíši Kristu. V tomto směru musí být každé kázání, každé vyučování, napomínání, kárání nebo přesvědčování velmi praktické a konkrétní. Stejně konkrétní, jako je to v textu druhé kapitoly, která promlouvá adresně ke všem věkovým skupinám křesťanům a ukazuje jim, kde mají napnout síly.

Ale kázání o proměně lidského života by nemělo smysl, kdybychom nevysvětlili důvody, proč je to nutné a jak je to možné. A to dělá Pavel ve verších 11–14, kde mluví o Boží milosti. Mluví o milosti, která nejenom zachraňuje, ale také vychovává, tedy proměňuje. Mluví o Boží milosti, která je aktivní a účinná. To není milost, která by čekala, až se nad ní nějaký hříšník smiluje, a zaktivuje jí, až se rozhoupe a přijme jí jako dar. Nic takového. Milost, která je popsána v našem textu, je účinná milost. Je to milost, kterou uděluje Bůh svým svrchovaným rozhodnutím. Tato milost se zjevila v Kristu a došla svého naplnění na kříži Golgoty. Tato milost i v tuto chvíli působí a volá všechny, kteří ještě svůj život nepodřídili Kristu, aby činili pokání a věřili v Ježíše. Tato milost působí v životech křesťanů a vede nás k tomu, abychom se poddávali pod mocnou ruku Boží, abychom se upínali ke Kristu, abychom odložili starý způsob života a oblékli nové lidství, oblékli Krista samotného. Tato milost vede křesťany k očekávání druhého příchodu Pána Ježíše Krista, kdy si přijde pro svůj lid, pro svou nevěstu a bude svatba Beránkova a my už budeme navždy s ním, v jeho svaté přítomnosti, v jeho slávě a v jeho radosti.

To je obsah křesťanského vyučování. Takové vyučování nebude omezené jenom druhou kapitolou listu Titovi, ale bude tímto způsobem vykládat celé Písmo, protože celé Písmo svědčí o Kristu (J 5,39) a to znamená, že celé Písmo vede křesťany ke zbožnému životu, ke svatosti. A právě toto je něco, co musí církve vyžadovat od svých služebníků. Každý, kdo stojí na kazatelně, každý, kdo vyučuje, kdo promlouvá k Božímu lidu, musí stavět na Božím slově a ne na lidské moudrosti, musí vycházet z Písma a vést ke Kristu a ke zbožnosti.

Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. (1Pt 4,11)

Kdo nezvěstuje slovo Boží, nemá právo kázat ani učit Boží lid. Je jedno, jestli o takovém člověku mluví jiní s nadšením, nebo že se

nám samotným líbí jeho slova – pokud zjevně nevychází z Písma, neměli bychom takovému člověku dopřávat sluchu. Nikdy totiž nemůžete vědět, jestli vás hned v další větě nesvede. Proto Pavel napsal Titovi na Krétu, že má ustanovit za starší v církvích jenom takové muže, kteří jsou pevní ve zdravém učení. S tím souvisí ta druhá věc, která se týká povinností Kristova služebníka.

Činnosti Kristova služebníka

Tak mluv, napomínej a přesvědčuj ... (Tt 2,15)

Tři slovesa, tři příkazy. Je tu úplně stejný příkaz jako v prvním verši druhé kapitoly – mluv, co odpovídá zdravému učení – a nyní – toto mluv! Přestože si někteří lidé myslí opak, kázat Krista, kázat evangelium, zvěstovat dobrou zprávu, svědčit o Kristu nelze jinak, než slovy, mluvením (nebo v odvozeném případě slovy převedenými do písma, tedy psaním). Proto se tu dvakrát (v 1. a v 15. verši) opakuje „mluv“. Mluv zdravé učení. Mluv evangelium. Toto slovo je jedním ze slov, která se v Novém zákoně používají pro kázání evangelia nebo pro svědectví o Kristu nebo o pravdě. Někdy je to ve smyslu rozmlouvání o Božích věcech, někdy je o promlouvání k někomu. Je to slovo, které má široké možnosti použití, ale vždycky je to o tom, že použijeme slova k vysvětlení cesty spasení, k vysvětlení evangelia. Proč to zdůrazňují? Můžete se totiž setkat s názorem, že je možné kázat evangelium i jinak než slovy – třeba skutky, nebo tancem, pantomimou, hraním na hudební nástroje, jednáním atd. Ale Boží slovo říká: „Mluv!“ Jistě si vzpomenete na slova Pavla z listu Římanům:

Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží. (Ř 10,17 KRAL)

Aby někdo mohl uvěřit, musí nejprve slyšet. Nechci popřít svědectví skutků – druhá kapitola Tita takové svědectví jenom dosvědčuje, ale musíme rozumět tomu, že život křesťana je po-

tvrzením toho, co hlásá svými ústy. Jestliže se život křesťana neliší od pohana, potom budou všechna jeho slova o Kristu, o spasení, o svatém životě, o zbožnosti nebo o soudu úplně prázdná. Naše skutky mají dosvědčovat pravdivost našich slov. Je to stejné jako s evangeliem. Pán Ježíš Kristus říkal, že bude trpět, bude ukřižován a zemře. Jak dosvědčil pravdivost svých slov? Tím, že třetího dne vstal z mrtvých. Slova budou přesvědčivá, pokud za nimi budou vidět také činy. Ale činy samy o sobě nepřesvědčí nikoho a nikomu nevysvětlí evangelium. Proto na prvním místě stojí – mluv! Když došlo k prvnímu pronásledování, kdy Petr s Janem byli bičováni kvůli Kristu, sešli se spolu s církví a modlili se, aby jim Bůh dal sílu mluvit směle o Kristu. Bůh udělal mnohem více:

Když se pomodlili, otrásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží. (Sk 4,31)

To je text, který mimochodem velmi dobře ukazuje, co to znamená být plný Ducha svatého – s odvahou mluvit slovo Boží. Kromě mluvení ale Pavel píše také o napomínání a přesvědčování, povzbuzování a kárání (ČSP), napomínání a trestání (KRAL). Jedná se o slova, která jsou na tomto místě do velké míry synonyma a mají za úkol zdůraznit práci Kristova služebníka. Povinností Kristova služebníka – a můžeme to velmi dobře zobecnit a říci, že mluvíme o jakémkoliv Kristovu služebníku, tedy o každém křesťanovi, o každém z nás, kdo věříme v Pána Ježíše Krista, takže povinností každého z nás je mluvit zdravé učení, povzbuzovat i napomínat zdravým učením, přesvědčovat zdravým učením, tedy čistým Božím slovem. Vezmi Boží slovo, mluv Boží slovo, uč Boží slovo, napomínej Božím slovem, povzbuzuj Božím slovem, přesvědčuj Božím slovem. Boží slovo je mečem Ducha svatého – je to jediný meč Ducha svatého, kterým Duch svatý proniká až na rozhraní duše a ducha člověka, kterým odhaluje nejskrytější

myšlenky srdce. To neudělá žádné lidské slovo. To neudělá zábava, to neudělají hry ani hudba. Víme, že Bůh může použít, cokoliv si přeje, může použít oslici, aby promluvil k falešnému prorokovi Bileámovi, může použít osla, aby mluvil ke své církvi. Ale ona oslice i tento osel musí mluvit Boží slovo – potom to zastaví falešného proroka, potom to může zbudovat Kristovu církev. To je povinností každého Kristova služebníka. A je to také povinností Kristovy církve, vyžadovat ode všech služebníků čisté a jasné slovo Boží.

LÁSKA AŽ TRVÁ (ŽD 13,1–3)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Mám rád legrační a přitom často hluboce pravdivé postřehy o lidské povaze z kreslených vtipů v sérii *Peanuts*. „Miluju lidstvo!“ křičí Linus. „Co nemůžu vystát, jsou *lidi*!“ Kdyby to nebyl Linus, mohl bych to být já. Nebo vy. Když slyšíme kázání o „lásce“, všichni máme sklon si říkat: „Amen, bratře! Jen kaž! Moje žena potřebuje takovéhle kázání jako sůl! Taky moje děti to potřebují slyšet! Pane, pomoz jim, aby na to dávali pozor! Co, *já*? Já jsem v podstatě laskavý člověk. Už to tak mám v povaze.“ Pokud jde o lásku, všichni hodnotíme sami sebe lépe, než bychom si zasloužili. Milujeme „lidstvo“. Milujete ale svou ženu a děti? Milujete své nepřijemné příbuzné? Milujete lidi ve své církvi? Pokud ano, jak se to projevilo ve vašich slovech a jednání minulý týden? Reagovali jste trpělivě a laskavě, když vám šli na nervy? „Láska je trpělivá, laskavá“ (1K 13,4). Rozčílili jste se? „... nedá se vydráždit...“ (1K 13,5). Projděte si seznam vlastností lásky v 1. Korintským 13 a další biblické oddíly o lásce (v Novém zákoně je nejméně pětapadesát příkazů, abychom se navzájem milovali!) a uvidíte, že ještě máte prostor k růstu, pokud jde to milovat *lidi* (ne „lidstvo“!).

V Židům 13 najdeme spoustu praktických příkazů. Musíme mít na paměti, že tato kapitola stojí na předchozích dvanácti, které mají převážně povahu výkladu učení. Tato struktura je u novozákonných epištol obvyklá: napřed učení, potom užití. Když se zaměříte pouze na doktríny, bez aplikace, vede to k duchovní pýše. „... poznání nadýmá, láska však buduje“ (doslovný překlad 1K 8,12). Někteří z nejprotivnějších křesťanů, které jsem kdy potkal, znají

teologii a ovládají řečtinu. Svými argumenty dokážou běžnému věřícímu zamotat hlavu. Své poznání však neuplatňují sami na sebe, a tak bývají pyšní a nelaskaví. Když na druhou stranu přeskočíte doktríny a zaměříte se pouze na aplikaci, bude vám pro zbožný život chybět biblický základ. Místo aby se vaše poslušnost rodila z Boží lásky a milosti, stane se záležitostí povinnosti. Bude vám chybět radost z poznání Kristovy lásky. Takováto prázdna povinnost nás ve chvílích zkoušek často nechá na holičkách.

Původní rukopisy Písma nedělily text na kapitoly. Adresáti listu tedy mohli číst: „Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť, náš Bůh je oheň stravující“. Bratrská láska ať trvá...“ (12,28–13,1). To jsou v podstatě obě největší příkázání: milovat Boha a milovat druhé lidi. To první je základem pro to druhé. Jestliže jste prožili Boží lásku v tom, že za vaše hříchy obětoval svého Syna (Židům 1–12), dejte to najevo láskou k ostatním. V Židům 13,1–3 je hlavním příkazem: „Bratrská láska ať trvá...“ Ve 13,2 a 13,3 autor listu představuje dvě konkrétní aplikace biblické lásky, které byly zejména pro pronásledovanou církev velice na místě: buďte pohostinní k cizincům a pamatujete na vězněné a trpící. Když to shrneme:

Musíme cílevědomě pěstovat lásku k ostatním věřícím, pohostinnost a pomoc těm, kdo trpí pro víru.

1. Musíme cílevědomě pěstovat lásku k ostatním věřícím (13,1)

Řecké slovo *filadelfia* klade důraz především na přirozenou lásku mezi bratry a sestrami z jedné rodiny. Mezi ním a běžněji používaným slovem *agapé* není žádný významnější rozdíl. Biblická láska je hned po víře v Pána Ježíše Krista nejvyšším poznávacím znamením křesťana. Každý křesťan je povinen růst v lásce! Všimněme si čtyř věcí:

A. Biblická láska vyžaduje soustředěné úsilí

Církev, které byl list Židům určen, si v praktických projevech této ctnosti vedla obdivuhodně. Ve verši 6,10 je autor listu chválí: „Bůh není nespravedlivý, a proto nezapomene, jak jste se činem své lásky k němu přiznali, když jste sloužili a ještě sloužíte bratřím.“ Ve verších 10,32–34 jim připomíná, jak už dříve v době pronásledování „stáli při postižených“ a „trpěli spolu s uvězněnými“. Takže si ve vzájemné lásce vedli dobře, ale teď je autor vyzývá, aby v tom určitě pokračovali. Jan Kalvín moudře poznamenal: „Tento příkaz je však obecně velmi potřebný, neboť nic nevyprchá tak snadno jako láska. Když si o sobě každý myslí více, než by měl, přiznává druhým méně, než by měl, a pak denně dochází k mnoha urážkám, které působí roztržky.“ (J. Kalvín: *Calvin's Commentaries* [Baker], s. 339.) „Nic nevyprchá tak snadno jako láska!“ To proto je v Novém zákoně padesát pět příkazů, abychom se navzájem milovali.

V 1. Tesalonickým 4,9–10 Pavel psal v podobném duchu jako náš text: „O bratrské lásce není třeba, abych vám psal, neboť Bůh sám vás vyučil, jak se máte mít mezi sebou rádi. A takoví opravdu jste ke všem bratřím v celé Makedonii; jen vás prosíme, bratří, abyste v tom byli stále horlivější.“ Někdy si myslíváme, že by láska měla být spontánní a bez námahy. Biblická láska ale není automatická! Pokud na ní cílevědomě nepracujete, snadno vyprchá. Pomysleli jste někdy během minulého týdne na to, jak milovat svého manžela či manželku a své děti? Modlili jste se, aby vám Bůh dal více lásky k tomu těžko snesitelnému člověku z vaší rodiny, církve nebo zaměstnání (viz Fp 1,9)? Doporučuji, abyste si opsali 1. Korintským 13,4–7 na kartičku a četli ji tak často, abyste se jí začali řídit ve všech svých vztazích. Nenechte lásku vyprchat!

B. Biblická láska vyplývá z Boží lásky k nám v evangelii

Slovo „bratrská“ připomíná, že Bůh způsobil, abychom se duchovně narodili jako děti jeho rodiny. Být křesťanem znamená,

že Bůh ve vašem srdci vykonal nadpřirozený čin milosti, který Bible popisuje jako nové narození. Jan 1,12–13 říká: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.“ Jestliže jste se narodili z Boha, znamená to, že Bůh je váš nebeský Otec a že všichni ostatní, kteří se narodili z Boha, jsou vaši duchovní bratři a vaše duchovní sestry. Když byly mé děti malé, měl jsem radost, když si navzájem projevovaly lásku. Našemu nebeskému Otci dělá radost, když se jeho děti navzájem milují. Večer před tím, než šel na kříž, řekl Ježíš učedníkům: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,34–35). Zdrojem biblické lásky je neporovnatelná láska Kristova!

C. Biblická láska nepotrvá, pokud nebudeme ve svém vlastním srdci potírat to, co se lásce nejčastěji staví do cesty

Čtenáři Listu Židům si v této oblasti vedli dobře, ale nyní je autor listu vyzývá, aby v tom pokračovali. Jinak láska snadno vyprchá. Lásce se staví do cesty řada věcí, ale podívejme se blíže na těchto pět:

1) Musíme potírat sebelásku a sobectví.

Biblickou lásku lze definovat jako sebeobětavé odhodlání, které se projevuje starostí a úsilím o nejvyšší dobro milované osoby. Tento popis odpovídá Kristově lásce k nám, kterou projevil, když podstoupil ukřižování: obětoval sám sebe, protože mu na nás záleželo a byl odhodán nás vykoupit a přivést do slávy. Jeho odhodlání bylo tak silné, že byl ochoten snášet na kříži Otcův hněv místo nás! Navzdory nesmyslům odvozeným z „křesťanské“ psychohantýrky se *nepotřebujete* napřed naučit milovat sami sebe, abyste dokázali milovat Boha a ostatní! Žádný příkaz, abychom milovali sami sebe,

neexistuje. Máme *dva* příkazy: miluj Boha, miluj svého bližního. To, že milujeme sami sebe, se předpokládá samo sebou, protože my všichni máme sami sebe rádi až moc! Pokud se nám někdy podaří milovat svého bližního tolik, jak nám od přírody záleží na sobě samých, bude to znamenat, že jsme druhé největší přikázání uposlechli. Prakticky u všech konfliktů ve vztazích lze vysledovat příčinu v určité dávce sobectví (Jk 4,1–3). Nebylo po mém, a já chci, aby bylo po mém! Jsme jako tříletá batolata, která se perou o hračku! Jestli chcete, aby vaše láska trvala, musíte potírat svou sebelásku, která se projevuje sobectvím.

2) Musíme potírat pýchu.

Pýcha je úzce spjata se sebeláskou a je u kořene všech ostatních hříchů. V pýše si říkám: „Já vím líp než Bůh, co je pro mě dobré, takže bez ohledu na jeho slovo udělám to, co je nejlepší podle mě!“ V pýše si říkám: „To je ale pitomec! Tohle bych já nikdy nedělal!“ Jenže přitom neznám všechny činitele, které se podílely na tom, že ten člověk jedná tak, jak jedná. Skutečnost je taková, že jsem hříšník právě tak jako on, a že nebýt Boží milosti, mohl bych do nějakého hříchu upadnout také. Pýcha ze mne dělá farizeje, který si stanovuje své vlastní normy a potom každého, kdo jim nevyhovuje, odsuzuje. Pokud tedy chcete biblicky milovat, musíte neustále zavrhnout svou pýchu.

3) Musíme potírat netrpělivost a nesnášenlivost vůči nedokonalostem ostatních.

„Láska je trpělivá, laskavá“ (1K 13,4). Pavel tyto dvě vlastnosti určitě nezařadil na první místo náhodou, protože obvykle samy stačí na to, aby mne zarazily, když v něčem nejednám s láskou. Manželé, jste trpěliví a laskaví vůči svým manželkám? Tátové, jste trpěliví a laskaví vůči svým dětem? Když začneme být netrpěliví a nesnášenliví vůči nedokonalostem druhých, soudíme je podle vlastních norem, daných naší pýchou. Když se rozčílím a vyjedu na svou ženu nebo děti, nejednám z lásky.

4) Musíme potírat lásku ke světu.

„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není“ (1J 2,15). Tento verš neopouští žádný prostor k úniku před jeho důsledky: pokud miluji svět nebo to, co je ve světě, nemám v sobě Boží lásku! A pokud ve mně není Boží láska, nemůže skrze mne proudit k ostatním. Do oblasti lásky ke světu patří také záliba v chvále a potlesku světa. Jestliže si libuji v takovémto oslavování, miluji sám sebe, a v důsledku toho nemiluji Boha ani druhé lidi. Pokud miluji to, co je ve světě, budu na tom lpět a nebudu ochoten se toho vzdát kvůli druhým. Abych tedy miloval Boha a ostatní, musím neustále vzdorovat lákadlům, která mi svět strká pod nos.

5) Musíme potírat ducha sektářství.

Bůh se kdovíproč rozhodl spasit lidi, kteří se mnou v některých bodech učení nesouhlasí! Kdyby se mě byl napřed zeptal, řekl bych mu, aby spasil jenom ty, kteří se mnou souhlasí ve všem! Teď mne, prosím, sledujte pozorně: Jelikož biblická láska znamená usilovat o nejvyšší dobro toho druhého a protože pro jeho nejvyšší dobro je zásadní, aby se držel zdravého učení, je správné snažit se pomáhat ostatním věřícím, aby rostli v oddanosti zdravému učení. Pokud ale ve snaze pomoci tomu druhému pochopit a přijmout zdravé učení nejednám citlivě, a způsobím tak mezi námi odcizení, selhal jsem, pokud jde o biblickou lásku k němu. Jeho šance, že přijme mou milovanou pravdu, bude daleko větší, pokud mu bude jasné, že on sám je můj milovaný bratr.

Sám zastávám učení označované nálepkou „kalvinismus“ už od studií, dávno před tím, než jsem si vůbec přečetl jedinou stránku Kalvínových spisů. Uvěřil jsem v Boží svrchované vyvolení tak, že jsem zápasil s devátou kapitolou listu Římanům, dokud mne nepoložila na lopatky. Neměl jsem šanci! Na semináři byla skupina horlivců, kterým jsem přezdíval „Kroužek Jana Kalvína“. Vždycky v klubu obklíčili nějakou oběť a snažili se ji přesvědčit o doktríně vyvolení. Když jsem šel kolem nich, často jsem vrtěl hlavou a v du-

chu si říkal: „Tohle *není* ten nejlepší způsob, jak někomu pomoci poznat pravdu.“ Snažili se vyhrát spor, ale učení o Boží svrchované a nezasloužené milosti není něco, čemu uvěříte, protože jste prohráli v debatě. Začnete mu věřit, když vám Bůh otevře oči, takže ho uvidíte v Písmu, a když se v srdci skloníte před Boží velikostí. Uvědomíte si spolu s Pavlem: „Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen“ (Ř 11,36).

George Whitefield, velký kazatel evangelia, byl oddaným kalvinistou. John Wesley, jeho přítel ze studií, byl oddaným arminiánem. Wesley se pokoušel s Whitefieldem o těchto otázkách diskutovat. Whitefield Wesleymu napsal (Kent Hughes: *Hebrews* [Crossway], sv. 2., s. 207; zdroj neuveden): *Můj ctěný příteli a bratře ... vyslechni dítě, které by ochotně i tvé nohy umývalo. Zapřísahám tě při Božím milosrdenství v Ježíši Kristu, našem Pánu: kéž bys přijal ujištění o mé lásce k tobě... Proč bychom se měli přít, není-li nám nikterak možno druhého přesvědčit? Nezničili bychom tak v konečném důsledku bratrskou lásku a nezbavili bychom se nerozumně té srdečné a sladké jednoty duší, kterou kéž Bůh – modlím se – mezi námi navždy zachová? Jak by se nepřátelé našeho Pána radovali, kdyby nás viděli rozdělené... Ctěný pane, všem nabízejme spasení zdarma v Ježíšově krvi a jakékoli světlo, které nám dal Bůh, zdarma předávejme dalším. Duch sektářství vyrůstá z pýchy a působí rozkol. Biblická láska se snaží pomoci druhým poznat Boha tak, jak se zjevuje ve svém slově, ale nepůsobí rozkoly kvůli učení, které není životně důležité. Biblická láska tedy vyžaduje soustředěné úsilí. Vyplývá z veliké Boží lásky k nám a opírá se o skutečnost, že v jeho rodině jsme bratry a sestrami. Biblická láska nepotrvá, pokud nebudeme potírat to, co se jí nejčastěji staví do cesty. A konečně:*

D. Biblická láska se musí rozvíjet

Celou Bibli lze shrnout do dvou největších příkázání: milovat Boha a milovat ostatní lidi. Chcete-li v těchto směrech dělat pokroky, čtěte ji a studujte ji. Dovolte mi ale zmínit tři věci:

1) Snažte se stále více podobat Ježíši.

Ježíš Kristus je pro nás vzorem toho, jak vypadá Boží láska v lidském životě. Máte-li dojem, že láska je vždycky sladká jako sirup, přečtěte si znovu evangelia! Ježíš vždycky jednal s láskou, ale často přitom mluvil docela tvrdě. Ježíš miloval Petra, když mu řekl: „Jdi mi z cesty, satanel!; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ (Mk 8,33). Ježíš miloval zákoníky a farizeje, když je nazval plemenem zmijí a varoval je před peklem (Mt 23,33). Tím nechci říct, že byste měli lidem na potkání říkat, že jsou plemeno zmijí, a tvrdit, že to děláte z lásky! Jenom poukazuji na to, že Ježíšova láska nebyla žádný čajiček a že úplný obraz biblické lásky získáte, když budete studovat jeho život.

2) Snažte se sloužit, ne nechat si sloužit.

„Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). Toto je základní postoj, který si musíte vypěstovat. Přestaňte se soustředit na sebe a zaměřte se na potřeby druhých. Sluhové obětují své vlastní touhy a čas, aby potěšili své pány. Jste ve své rodině služebníkem své ženy a svých dětí? Chodíte do církve proto, aby naplňovala vaše potřeby, nebo proto, abyste naplňovali potřeby druhých?

3) Snažte se skutečně zajímat o druhé.

Řiďte se zlatým pravidlem: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy jednejte s nimi; v tom je celý Zákon, i Proroci“ (Mt 7,12). Vidíte někoho, kdo je v církvi nový nebo osamělý? Jak byste se v jeho situaci cítili vy? Jak byste chtěli, aby se s vámi zacházelo? Chovejte se k nim také tak! Jednoduché, že ano? A přece nám naše sobectví brání takto jednat. To první a hlavní je tedy to, abychom se soustředěně snažili milovat ostatní věřící. To ovšem zahrnuje další dva důsledky:

2. Musíme cílevědomě pěstovat pohostinnost (13,2)

„... s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.“ Tento příkaz vyplýval ze skutečnosti, že v prvním století byly hostince notoricky nebezpečnými a nemravnými místy. Byly lovišti zlodějů a prostitutek. Křesťané tedy u sebe přijímali věřící na cestách, zejména dělníky evangelia (3J 5–8), i když se s nimi nikdy předtím nesetkali. Tento obyčej vystavoval křesťany riziku, že jejich pohostinnost bude zneužívána. Už ve druhém století si z křesťanů utahoval satirik Lúkianos, že sponzorují profesionální hokynáře a jejich opulentní životní styl. Tento nešvar se stal tak běžným, že raná příručka křesťanského života, zvaná *Didaché*, uvádí v oddílu 11,4–6 („The Didache“; v: *The Apostolic Fathers* [Harvard University Press], přel. Kirsopp Lake, sv. 1., s. 327): *Každý apoštol, který k vám přichází, ať je přijat jako Pán, ať se však nezdrží déle než jeden den, nebo je-li toho třeba, také druhý; pokud se ale zdrží tři dny, je to falešný prorok. A když apoštol odchází, ať nepřijímá nic než chléb, dokud nedorazí na místo svého noclehu; pokud ale žádá o peníze, je to falešný prorok.* Tohle samozřejmě není inspirované Písmo! Je z toho ale zřejmé, že příkázání o pohostinnosti je třeba poslouchat se zdravým rozumem, který si je vědom padlé lidské přirozenosti. Měli bychom být štědrí a ochotní se rozdělit, ale neměli bychom podporovat ničím nezodpovědné návyky!

Autor dodává, že někteří z těch, kdo byli pohostinní k neznámým, „aniž to tušili, měli za hosty anděly“. Má na mysli Abrahama a Lota (Gn 18–19), kteří přivítali cizí návštěvníky a postarali se o ně jako o rodinu, aniž (zpočátku) tušili, že to jsou dva andělé a Ježíš, který se mu zjevil ještě před svým vtělením. Autor neříká, abychom hostili neznámé lidi v naději, že možná potkáme anděla. Spíš mu jde o to, že často nemáme tušení, „jak velký význam nebo jak dalekosáhlé důsledky může mít prosté poskytnutí pomoci.“

(John MacArthur: *Hebrews* [Moody Press], s. 426.) A jak řekl Ježíš, když sloužíme těm, kdo to potřebují, sloužíme ve skutečnosti jemu samému (Mt 25,35-40).

3. Musíme cílevědomě pěstovat pomoc těm, kdo trpí pro víru v Krista (13,3)

Vězni a trpícími myslí autor ty, kdo trpí proto, že věří v Krista. Nemluví o zločincích, i když i ty bychom měli ve věznicích navštěvovat, abychom jim zvěstovali evangelium. Pamatovat na křesťany, kteří trpí pronásledováním, vyžaduje, abychom mysleli na jejich situaci a aplikovali zlaté pravidlo: Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, kdyby se totéž přihodilo vám? To je smysl poznámky, „vždyť i vás může potkat utrpení“. Autor má na mysli: „Vám se může stát totéž, a proto se k těmto obětem pronásledování chovejte tak, jak byste chtěli, aby se druzí chovali k vám.“ V té době byli vězňové odkázáni na to, že jim jídlo a oblečení přinesou příbuzní a přátelé. Autor říká: „Ať pro vás ‚sejde s očí‘ neznamená ‚sejde s myslí‘. Myslete na ně a starejte se o jejich potřeby.“

V současnosti v naší zemi neprožíváme příliš velké pronásledování, i když i na to může brzy dojít. My můžeme verš 13,3 v praxi uplatnit tak, že budeme pomáhat těm, kdo trpí z jakéhokoli důvodu. Ale po celém světě jsou tisíce věřících, kteří trpí pro víru. Organizace jako Voice of the Martyrs (Hlas mučedníků) a Gospel for Asia (Evangelium pro Asii) zveřejňují řadu příběhů pronásledovaných věřících. To nejmenší, co můžeme udělat, je tyto příběhy číst a modlit se za naše bratry a sestry trpící pro Kristovo jméno. Bůh vám také může položit na srdce, abyste se podíleli na podpoře těch, kdo mohou těmto svatým a jejich rodinám poskytnout pomoc.

Závěr

Ray Stedman vyprávěl, jak byl šokován, když navštívil jistou křesťanku a ta se mu svěřila s tím, co se jí přihodilo večer předtím.

Přišla za ní velice rozrušená sousedka a žádala ji o výpomoc, protože momentálně prožívala jakousi krizi. Tato křesťanka pastoru Stedmanovi řekla: „Opravdu nevím, co mám dělat. Přestěhovala jsem se sem proto, abych se od takovýchto lidí dostala pryč, a jestli za mnou bude tahle žena pořád chodit, asi si zase budu muset hledat nové bydlení.“ Stedman si s těžkým srdcem pomyslel: „To tedy není ani trošku křesťanský postoj!“ (R. Stedman: *What More Can God Say?* [G/L Regal], s. 233.)

Takový postoj naneštětí není mezi vyznávajícími křesťany ojedinelý! Tato žena promeškala významnou příležitost ke svědectví o Kristu. My se často vyhýbáme příležitostem k tomu, abychom jiným příslušníkům Boží rodiny projevili Kristovu lásku. Proto musíme cílevědomě pěstovat lásku k ostatním věřícím, být pohostinní a pomáhat těm, kdo trpí, a zvláště těm, kdo trpí pro víru.

Otázky k diskuzi

1. Někdo si může říkat: „Jestli musím na lásce pracovat, tak nejde od srdce.“ Jak byste takové uvažování vyvrátili?
2. Jak poznáme, které pravdy stojí za to, abychom se kvůli nim s druhými rozešli, a kvůli kterým pravdám bychom společenství neměli rozbít?
3. Jak se může netrpělivý člověk naučit trpělivosti?
4. V čem spočívá rovnováha mezi tím, abychom byli pohostinní i k neznámým, a tím, abychom se nenechali využívat příživníky?

VĚRNOST BOHU A VĚRNOST BOHA (Gn 39,1–23)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Před námi jeden z nejkrásnějších příběhů v celé knize. Je to příběh Josefa. Není to vůbec jednoduchý příběh, ale je to příběh, který nejvíce v celé knize Genesis ukazuje na Pána Ježíše Krista. Josef už bude hlavní postavou až do konce knihy Genesis.

Josef byl prodán do Egypta svými bratry za dvacet šekelů stříbra. Josefovi bylo sedmnáct let, když ho bratři prodali Izmaelcům, kteří ho odvedli do Egypta. Egypt sestával hlavně z malých vesnic, kde bydleli zemědělci. Díky jejich zavlažovacímu systému každoroční záplavy Nilu bohatě zásobovaly zemi vodou a zajišťovaly úrodu i vodu pro dobytek. Byla tam i některá velká města, jako On (Hieropolis), kde byl uctíván Ra – bůh slunce, a Memfis, zasvěcený posvátnému býku Apiovi. Lidé uctívali mnoho dalších bohů a bohyň včetně samotného faraóna. Zvláštní důraz byl kladen na přípravu posmrtného života, kdy bůh Osiris bude soudit lidské činy. Egypt byla země, která se ve stejné míře zabývala životem, jako smrtí. Egypťané byli velcí stavitelé a otroci i místní obyvatelé uskutečňovali jejich velkorysé plány. Zatímco obyčejní lidé bydleli v domech z nepálených cihel, důležité stavby byly z kamene. (V některých pyramidách jsou kameny o váze více než patnáct tun). Ve vládě byla rozšířená byrokracie s mnoha úředníky na různých úrovních a s tisíci písařů, kteří vše zaznamenávali. Egypťští kněží studovali nebesa i zemi, objevili sluneční kalendář o 365 a 1/4 dni za rok a byli proslavení svými lékařskými znalostmi.

Ovládali též výtečně umění balzamování. Měli povozy a koně a byli i dobří válečníci.

I. S Josefem byl Hospodin (v. 1–6b)

Před námi je příběh plný zvrátů a předivných rozuzlení. To podstatné, čím příběh začíná i končí, je Boží přítomnost. Na začátku i na konci kapitoly čteme, že Bůh byl s Josefem. Když Bůh je s námi, kdo je proti nám (Ř 8,31)? Bůh nám na tuto otázku dává jednoznačnou odpověď:

On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Ř 8,32)

Josefův příběh je příběhem o Boží přítomnosti v životě křesťana. Bůh v Kristu překlenul propast hříchu, kterou se od něj oddělujeme, aby byl s námi. A je s námi. Možná si myslíme, že to tak není, možná máme pocit, že při modlitbách voláme do stropu, že se v našem životě nic neděje, ale nebojte se – Bůh je s námi. On je Immanuel, což znamená „S námi je Bůh“. Možná to tak nevypadá, ale náš vztah s Bohem není založený na tom, co vidíme a na co si můžeme sáhnout, ale na víře.

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. (Žd 11,1)

Možná si myslíte, že Bůh vás opustil nebo je daleko. Ale podívejme se na Josefa a přemýšlejme o tom, kdo je náš Bůh.

Josefovo ponižení

Izmaelci přivedli Josefa do Egypta a nabízeli ho k prodeji jako otroka. Doma Josefa jeho bratři považovali za zdroj problémů. A tak se ho zbavili. Nevíme, zda Josef tušil vážnost situace. Je to možné, ale je také možné, že si myslel, že bratři to nějak domluvili, že to je takový žert – konec konců, byl nejmladší a tomu vždycky

starší sourozenci provádějí nějaké takové věci. Je docela klidně možné, že si první dva dny říkal – tak, bratři už se pobavili, a každou chvíli se objeví a všechno bude zase v pořádku, vrátíme se společně domů, k otci. Ale ono nic. Pak mu začalo docházet, co se vlastně stalo. A tohle byla ta chvíle, kdy si možná začal říkat: „Bože, kde jsi? Ty to tak přece nenecháš.“ Možná měl nějaké naděje a představy o tom, jak to bude v Egyptě – možná také ne. Nevíme. Víme, že Josefa koupil vysoký dvořan, velitel faraonovy tělesné stráže. To byl takový ministr vnitra tehdejšího Egypta a Josef byl jedním z mnoha otroků, které takový muž ve svém domě měl.

V Kenaánu byl Josef jako nějaký princ. Otec mu dal oblečení, které zdaleka ukazovalo, že to není jen tak někdo. Jákob byl ve své zemi mocný muž, a Josef byl jeho milovaným synem. Nyní se tento sedmnáctiletý muž stává otrokem. Už tady začíná Josefova podobnost s Kristem:

*Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl,
nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob **otroka** [ČSP], stal
se jedním z lidí. (Fp 2,6-7)*

Ale zatímco se Kristus hluboce ponížil sám od sebe, z lásky k Otci a pro slitování nad hříšníky, tak Josef byl prodán. Kristus věděl, do čeho jde, ale Josef nikoliv. Ale u obou nacházíme vytrvalou věrnost.

Boží milost

V Josefově příběhu tady začíná něco úžasného, obdivuhodného:

*S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázel zdar; byl v domě
svého egyptského pána. (Gn 39,2)*

S Josefem byl Bůh. My si tady můžeme položit otázku – věděl o tom Josef? Věděl o Boží přítomnosti? Možná ano, ale možná také

ne. A spíš se přikláním k tomu, že nikoliv, protože teprve po mnoha letech, až když byl Josef ustanoven správcem Egypta, když se oženil a jeho žena mu porodila syna, tak ho Josef pojmenoval Manases a to znamená „Bůh dal zapomenutí“ (Gn 41,51). A to bylo nějakých patnáct let od chvíle, kdy Josefa prodali jeho bratři do Egypta. Teprve když se všechno obrátilo a když Josef viděl, jak se naplňují jeho sny, tak mluví o vyrovnání se s minulostí. Proto si myslím, že v domě Potífara si Josef kladl otázky: Proč, Bože? Jak to můžeš dopustit? Co se to děje v mém životě? Kde je moje rodina? Kde je můj Bůh? Jsem přesvědčen o tom, že to byly otázky, které provázely Josefa minimálně oněch třináct let, kdy byl nejdříve v domě Potífara a potom v domě velitele pevnosti. Třináct let! Ale všimněte si, co k tomu říká Bible: Bůh byl s Josefem. Po celých těch třináct let byl Bůh s Josefem. To je skutečně Boží milost.

Josef dřel jako otrok – on totiž byl otrok. Ale Boží přítomnost a Boží milost způsobovala, že ho provázel zdar. Víte, tohle není něco automatického, na co bychom si mohli dělat nějaký nárok a čekat, že to Bůh musí takhle vždycky udělat. Musíme se tady na chvílku zastavit a vysvětlit si to.

1. Bůh je s námi vždy. A vždycky s námi jedná. Jeho dobrotivost nás chce přivést k pokání (Ř 2,4). Bůh stále pracuje v náš prospěch, i když to tak vůbec nevypadá. Ptáme se: „Kde jsi, Bože?“ Ale měli bychom se ptát: „Co dělám špatně, jak to, že nevidím vykupující Boží jednání ve svém životě?“ Žalm 46 mluví o svatých, o křesťanech, o těch, kdo věří Bohu, o svatém městě:

*Bůh je v jeho středu, Bůh mu pomáhá hned při rozbřesku jitra.
(Ž 46,6)*

Pokud tedy říkáme, že Bůh s námi není, že se vzdálil, že nejedná v našem životě, tak tvrdíme, že to, co Bůh řekl ve svém slově, není pravda. Děláme z Boha lháře. Pochopte mě, prosím, dobře – já nepopírám, že přijdou chvíle, kdy nebudeme zakoušet Boží blíz-

kost. Tak to je a bude. Tolik svědků Písmu je toho dokladem. David v Ž 13 volá – jak dlouho ještě mi chceš skrývat svou tvář? Ale to, že zakoušíme Boží mlčení, ještě neznamena, že Bůh nejedná.

2. Nemáme na nic nárok. Bůh byl s Josefem a Boží blízkost způsobila, že Josefa provázel zdar. To je moc hezké a moc dobře se to poslouchá. Myslím, že každý touží, aby to tak bylo v jeho vlastním životě. Jak to ale, že to tak málo zakoušíme? A někdy dokonce tento zdar nezakoušíme vůbec! Jak je to možné? Kde je chyba? David říká, že ten, kdo rozjímá nad Hospodinovým slovem ve dne i v noci, bude:

*... jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce
v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.
(Ž 1,3)*

Musíme si uvědomit dvě velmi podstatné věci: **jednak** je tady vždy podmínka – v Ž 1 je tou podmínkou rozjímání nad Božím slovem ve dne i v noci. A stejné je to i na jiných místech:

*Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním
ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsá-
no. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš
jednat prozíravě. (Joz 1,8)*

S touto podmínkou souvisí ta **druhá** věc – když budete rozjímat nad Božím slovem, když jím budete plnit své nitro, sytit se jím, jako chlebem a bedlivě plnit, co je tam zapsáno, tak budete poznávat, kdo je Bůh a kdo jste vy. Potom také porozumíte tomu, že ani Boží milost vám nedává žádné právo, žádný nárok, ani oprávnění cokoliv od Boha vyžadovat. **Bůh nám nic nedluží.** Pokud to bude v souladu s Jeho plány a s Jeho vůlí, tak vám bude žehnat, a pokud se na vás chce oslavit tak, že vás nechá zkrachovat, tak to udělá. Tento týden jsem mluvil s jedním mladým mužem a on se ptal: „Je to sobecké, chtít mít práci a postarat se o svou rodinu, žít klidně,

skromně, pokojně?“ Ano. Je to sobecké. Možná vás to šokuje, ale nejsme stvořeni k tomu, abychom žili sami pro sebe nebo pro svou rodinu. *Nejvyšším cílem člověka je oslavovat Boha a navěky v něm nalézat potěšení.* To je svorné vyznání těch, kdo nás předešli ve víře. To je smysl lidského života. Proto se musíme ptát: „Jak tě můžu, Bože, oslavit v této situaci?“ Nechci tím říct, že se nemáme stavět na Boží zaslíbení, nebo že máme pasivně přijímat věci tak, jak přicházejí. To rozhodně ne! Bůh nás volá k aktivnímu životu, k tomu, abychom plánovali svůj čas, svůj život. Ale když bereme Boží zaslíbení do svého života, musíme se na ně dívat tak, jak se na ně dívá Bůh a nikoliv očima tohoto světa, očima žádosti, chtivosti, pohodlí, sobectví, života pro svou slávu a nikoliv pro Boží slávu.

3. Bůh řídí všechno podle svých plánů a podle své moudrosti a prozřetelnosti. Už jsem to nakouzl – Bůh podle svého plánu ustanovil všechny věci.

Bůh všechno působí rozhodnutím své vůle... (Ef 1,11)

Bůh vedl všechno v Josefově životě tak, aby Josef zachránil svou rodinu, aby se naplnilo Boží slovo, slib, který dal Bůh Abrahamovi a po něm Izákovi a Jákobovi – že Abrahamovo potomstvo přivede do Egypta, odkud ho zase po čtyřech stoletích slavně vyvede. Ačkoliv Josef nebyl v té linii mezi Abrahamem a zaslíbeným Mesiášem – tam byl Juda a jeho syn Peres – tak hrál důležitou roli a v ní se měl stát vládcem Egypta. Ale předtím se musel naučit poslušnosti z utrpení. Chci vás povzbudit, moji milí, abyste důvěřovali Bohu. On ví, co dělá, i když nám se někdy zdá, že svět kolem nás se utápí ve zmatku a noří do stále větší temnoty. Chci vás povzbudit slovy Pána Ježíše, který o tom všem říkal svým učedníkům a vedl je k tomu, aby se nebáli. Řekl:

Hle, řekl jsem vám to už předem. (Mt 24,25)

Josefovo povýšení

Musíme zpět k Josefovi. S Josefem byl Bůh a žehnal mu. „Všechno, na co Josef sáhl, se obrátilo ve zlato.“ A tak čteme úžasný třetí verš:

Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on činí, dopřává Hospodin zdaru. (Gn 39,3)

Požehnání, které spočívalo na Josefovi, bylo natolik zjevné, že si toho všimli také lidé kolem něj – a především Potifar. Ustanovil Josefa nad celým svým domem a nestaral se o nic, jenom o chleba, který jedl. Josef se stal tím, co se dříve nazývalo majordomus. Byl to manažer, správce všeho majetku svého pána a veškerého dění v jeho domě a v celém jeho hospodářství. Kdysi to byl Potifar, kdo koupil Josefa, nyní to byl Josef, kdo nakupoval pro Potifara další otroky a staral se o všechno, co bylo potřeba. Potifar povýšil Josefa a Bůh požehnal Potifarovi.

A od té chvíle, co ho Egypťan ustanovil ve svém domě nade vším, co měl, žehnal Hospodin jeho domu kvůli Josefovi. Hospodinovo požehnání bylo na všem, co měl, v domě i na poli. (Gn 39,5)

Musíme si ale uvědomit, že tato kapitola zahrnuje jedenáct let Josefova života. Na začátku kapitoly je Josefovi sedmáct, na konci této kapitoly je mu dvacet osm. Josef se nestal správcem Potifarova domu ze dne na den. Byl prověřován, a muselo to nutně nějaký čas trvat, než se všechno projevilo. Mohli bychom tady mluvit o charakteru Josefa – a bylo by to na celé samostatné kázání, abychom si ukázali, jaké kvality musel mít tento mladý muž, aby mohl spravovat všechno bohatství svého pána. Pro tuto chvíli to můžeme shrnout slovy Písma, kde apoštol napomíná otroky-křesťany:

Otroci ať ve všem poslouchají své pány. Ať jsou úslužní, neodmlouvají, ať nic nezpronevěří a jsou naprosto spolehliví, a tak ve všem dělají čest učení našeho Spasitele Boha. (Tt 2,9–10)

Je klidně možné, že se Pavel díval na Josefa, když psal tato slova otrokům v římské říši o devatenáct století později. Ale o Josefovu charakteru přesto musíme ještě mluvit, protože náš text nás vede přímo k němu – Josef říká:

II. Neprohřeším se proti Hospodinu (v. 6c–20)

Josef získal během relativně krátké doby – během několika málo let – celkem vysoké postavení. A to je něco, co prověřuje charakter člověka. Josef trpěl v jámě, v cisterně, do které ho hodili jeho bratři předtím, než ho prodali. Ale nyní se bude muset vyrovnat s mnohem větším problémem:

Nevěstka je hluboká jáma, těsná studna je cizinka. (Př 23,27)

V předchozí kapitole je Tamar, která se oblékla jako nevěstka, ač jí ve svém srdci nebyla. V této kapitole je krásně oblečená vdaná žena, ale se srdcem nevěstky. Je jako hluboká jáma, která chce polapit Josefa. Všimněte si, že to, co je světem považováno za přednost, to, na co naše společnost klade tak veliký důraz – hezký vzhled (v. 6c) – může být zdrojem obrovských problémů a přímou příčinou pokušení, které ďábel používá k tomu, aby nás polapil do svých sítí. Stále obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by uchvátil (1Pt 5,8).

Pokoušení přichází nečekaně

Josef byl na vrcholu kariéry. Sice byl otrokem, ale byl správcem jednoho z nejmocnějších mužů země. Velitel tělesné stráže byl mimo jiné také zodpovědný za provedení poprav, které nařídil faraon. To byl muž, před kterým se lidé třásli strachem. A Josef měl jeho plnou důvěru.

Po těchto událostech se stalo, že se žena jeho pána do Josefa zahleděla a naléhala: „Spi se mnou!“ (Gn 39,7)

Myslím, že to musel být pro Josefa šok. Jsem přesvědčený o tom, že to bylo něco, co vůbec nečekal. Přesto tady vidíme vyzrálý a pevný charakter – vidíme tady člověka, který je naprosto oddaný svému Bohu. Podívejte, co říká:

Jak bych se mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu! (Gn 39,9)

Toto je odpověď na pokušení od člověka, který je skutečně pevný ve své víře. Jak bych se mohl prohřešit proti Bohu! Josef zná Boha. A zná ho velmi dobře. Bůh je pro něj vším. Josef je zavázán svému pánovi – to z jeho odpovědi také vyplývá, váží si svého pána a nechce mu způsobit nic zlého – i když by se to nikdo nedozvěděl, protože Potífarova žena by se takovou věcí určitě nechlubila. Ale především – Josef se nechce prohřešit proti Bohu. Proti svatému Bohu, který nenávidí každý hřích.

Izraelci měli trest smrti. Bylo jenom několik hříchů, kterých se tento trest týkal – úkladná vražda, zlořečení Bohu, čarodějnictví, obětování dětí modlám, násilí proti rodičům, únos, znesvěcení dne odpočinku, a různé druhy sexuálních hříchů – zoofilie, homosexualita, cizoložství. Nový zákon mluví o tom, že kdo cizoloží, tak znesvěcuje své vlastní tělo:

Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. (1K 6,18)

Dnešní společnost má na tento hřích úplně jiný pohled – je to celkem normální věc, že spolu lidé spí, aniž by byli manželé. Mnohdy je to dokonce doporučováno! A to i přes to, že to má katastrofální důsledky – je to hřích, který dělá z lidí hlupáky a dobytčata – a nakonec vede ke smrti:

[cizoložná žena] Naklonila si ho mnohým přemlouváním, svými úlisnými rty ho svedla. Hned šel za ní jako vůl na porážku, jako pošetilec v poutech k potrestání, než mu šíp rozetne játra; spěchá do osidla jako ptáče, neví, že mu jde o život. (Př 7,21-23)

Josef byl moudrý a zbožný muž. Když přišlo pokušení – a pamatujte na to, že byl sám, daleko od společenství Božího lidu, daleko od rodiny – tak ho zbožně, což znamená radikálně a razantně, odmítl. Ale ďábel se hned nevzdá:

Pokoušení přichází každodenně

A třebaže se Josefovi nabízela den co den, nevyhověl jí, aby k ní ulehl a byl s ní. (Gn 39,10)

Josef byl v Potífarově domě a nemohl jinam. Byl to otrok. Písmo nám říká, že musel čelit tomuto pokušení každý den. Víte, tohle byla skutečně ďáblova práce. Josef laskavě vysvětloval své paní, proč není ochotný ji poslechnout, ale ona přicházela každý den a znovu a znovu se mu nabízela. Pokušení muselo být skutečně velmi silné. A nejde jenom o sexuální pokušení. Tady byla manželka jednoho z nejmocnějších mužů v zemi. Kdyby jí Josef vyhověl, tak by se mu mohly otevřít dveře mnohem dál, než byl Potífarův dům. Jistě se mohla přimluvit za Josefa a mohl by se stát významným úředníkem na faraónově dvoře. Naproti tomu – odmítat vyhovět její žádosti, znamenalo dělat si z ní velmi nebezpečného nepřítel.

Kde hledal Josef svoji sílu? Jenom u Boha. U Boha samotného. V Boží blízkosti a v Božích zaslíbeních. Neměl Bibli, neměl církve, neměl žádné křesťanské vyučování, neměl kolem sebe bratry a sestry, o které by se mohl v těžkých chvílích opřít, kteří se za něho modlili a povzbuzovali ho, jeho vlastní rodina ho opustila, byl v cizí zemi, otrok, majetek svého pána ... – to je nějaký život? Pro tohle

má smysl zůstat Bohu věrný? Stojí za to si připomenout slova mládenců před králem Nebukadnésarem:

Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme. (Da 3,17-18)

Milovaní svatí, pokušení přijde. A možná bude přicházet jako v životě Josefa každodenně. Kéž vám jsou posilou tato slova. Náš Pán byl pokoušen a není důvod, abychom nebyli pokoušeni také my. Dábel nás chce strhnout, odvést od Krista, zaměstnat nedůležitými věcmi, či dokonce hříšnými věcmi. Pamatujme na Josefa – nemohl bych se tohoto dopustit kvůli svému Bohu!

Pokoušení vždycky něco stojí

Potifarova žena se stala skutečně nebezpečným protivníkem Josefa. Když vše navlékla tak, aby zůstala s Josefem sama, tak jí stejně Josef odmítl a to ji rozlítilo. Josef znovu přišel o své šaty. Ale jak říká puritánský kazatel Matthew Henri – mohli z něj strnout jeho šaty, ale nemohli z něj strhnout jeho ctnost a moudrost. Hřích vždycky znamená, že musíte zaplatit. A také pokušení má svou cenu. I zde můžeme přijít o mnohé. Autor listu Židům nám říká:

Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev. (Žd 12,4)

Bojovat proti hříchu – a v tomto to znamená bojovat proti pokušení, proti silnému a vytrvalému pokušení – může někdy znamenat, že bude třeba i prolít vlastní krev. Tak silné může pokušení být! Podívejte se, co musel zaplatit Josef – přišel o všechno, co měl. Proč? Protože byl věrný Bohu! Ano – ta první část Josefova příběhu zněla mnohem lépe, Bůh mu požehnal, provázal ho zdarem, vyvýšil ho ... Ta druhá část už nevypadá tak dobře. Kvůli Kristu ztratit výborné místo? Kvůli Kristu přijít o domov?

Kvůli Kristu ztratit takový kariérní postup? Kvůli Kristu jít do vězení – jenom proto, že budeme říkat pravdu? Jenom proto, že nebudeme chtít udělat podvod? Josef mohl – nikdo by se to nedozvěděl. Nikdo je neviděl. Nikdo by si nedovolil říct ani slovo proti manželce Potifara ani proti jejímu milenci! Ale Josef to všechno odmítl. Kvůli věrnosti Bohu přišel o všechno a skončil v díře, jak sám říká (Gn 40,15). Ale je to skutečná cena za následování Krista. To je cena, kterou musíme zaplatit. Ježíš říká:

Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět? (Mt 16,25-26)

Josef skončil v pevnosti pro královské vězně. Potifar ho nepostavil před soud, ani ho nenechal popravit. Důvod je jasný z v. 21:

III. Hospodin byl s ním (v. 21-23)

Ale Hospodin byl s ním, rozprostřel nad ním své milosrdenství a zjednal mu přízeň u velitele pevnosti. (Gn 39,21)

Bůh byl s Josefem. Bůh mu zjednal přízeň. Je dost možné, že Josefa znal – pevnost byla někde v domě nebo u domu Potifara (Gn 40,3). Ale nemysleme si, že to bylo něco příjemného – Žalm 105 popisuje Josefovo uvěznění a říká nám některé zajímavé detaily:

Sevřeli mu nohy do okovů, do želez se dostal, až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo, když řeč Hospodinova ho protříbila. Poslal pro něj král a pout ho zbavil, vládce národů ho osvobodil. (Ž 105,18-20)

Josef byl ve vězení. Ze správce domu ministra vnitra se dostal do želez, do jámy. Kolikrát asi pomyslel na to, jestli neměl raději vyhovět Potifarově ženě? Nevíme. V následující kapitole skutečně

najdeme určité pochybnosti, zoufalství, hledání záchrany u člověka. Přesto nás Boží slovo ujišťuje, že i v takové chvíli byl Bůh s ním. Rozprostřel nad ním své milosrdenství. To je naprosto jedinečný obrat. Natáhl ho k Josefovi. Bůh ho zaštitil. Josef se neměl jako v bavlence – byl v železech. Ale Bůh byl s ním. Bůh je ochránce nevinných a spravedlivých. Rozprostírá své milosrdenství nad těmi, kdo jsou utlačováni. Bůh se slitovává nad vězni. Sotva se Josef dostal do vězení, tak se stává ředitelem věznice. Bůh mu opět otevřel dveře. Můžeme tady vidět dvě věci, jimiž zakončíme.

1. Bůh mu zjednal přízeň u velitele pevnosti. Bůh může pohnout srdcem nepřátel Božího lidu a připravit nám přátele tam, kde bychom to nikdy nečekali. Žalmista říká:

Dal jim dojít slitování u všech, kteří je odvěkli do zajetí. (Ž 106,46)

2. Josef byl schopný a pracovitý muž. Žalářník viděl, že Bůh je s ním – a podobně jako to bylo předtím u Potífara, tak nyní velitel pevnosti svěřil Josefovi všechny vězně a nedohlížel na nic.

Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy. (Da 12,3)

I v těch nejtemnějších místech budou Boží děti zářit. Dobrý strom ponese dobré ovoce navzdory všemu zlému. Bohem proměněné srdce bude žít proměněným životem dokonce i vězení, v poutech, ve vyhnanství. Dílo Ducha svatého nelze spoutat ani uvěznit. Apoštol Pavel z vězení vyznává:

Rád bych, bratří, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia, takže po celém soudu i všude jinde je známo, že jsem vězněn pro Krista. (Fp 1,12-13)

Amen.

JE HŘÍCHEM (NE)NAOČKOVAT SE PROTI COVIDU-19?

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

V minulém článku o očkování jsem se zamýšlel nad tím, jaký by měl být přístup křesťana k očkování proti Covid-19. Od napsání toho článku uplynul měsíc a z reakcí některých křesťanů i z toho, co můžeme vidět v médiích, je stále zjevnější, že přinejmenším někteří lidé by z očkování chtěli udělat morální téma. Situace se v tomto směru příliš neliší od loňského léta, kdy se někteří lidé snažili udělat morální téma z nošení, resp. nenošení roušky.

Šéf České lékařské komory nazývá nenačkované občany černými pasažéry, čímž říká, že to jsou nemorální lidé, kteří se snaží přiživovat na ostatních tím, že ti „zodpovědní“ (= naočkovaní) pomáhají vytvářet celkovou imunitu, zatímco ti neočkovaní se jen vezou.

Mezi křesťany můžete slyšet hlasy o tom, že je vlastně projevem lásky k bližnímu, když se někdo nechá naočkovat – mimochodem je to jiná verze toho, zde bylo vloni, kdy projevem lásky k bližnímu bylo nosit např. kus starého trika přes obličej, případně je to přinejmenším projev zodpovědnosti vůči vlastnímu zdraví. Jiní křesťané naopak poukazují na to, označování lidí a možnost užívat některé donedávna normální věci jenom pod podmínkou očkování, se nápadně podobá znamení šelmy z knihy Zjevení, kde jenom lidé označení tímto znamením mohli nakupovat a prodávat, zatímco ti neoznačení byli zabíjeni. Tito lidé by rádi řekli, že nechat se naočkovat je totéž, jako nechat se označit znamením šelmy.

Na jedné straně jsou tedy lidé, kteří mají za to, že kdo se naočkuje, kompromituje evangelium ve vztahu k lásce k bližním, zatímco na druhé straně jsou ti, kteří mají za to, že naočkovat se znamená kompromitovat evangelium ve vztahu k lásce k Bohu.

Co s tím? Zdá se, že zde jsou dva pohledy, které jsou nesmiřitelné. A pokud se na ně podíváme z hlediska jejich zastánců, skutečně nesmiřitelné jsou. Současně jsou oba tyto pohledy chybné. Oba se sice odvolávají na Boží slovo, ale na Božím slově ve skutečnosti ani jeden z nich nestaví. Písmo nikde neukazuje, že by jakýkoliv zdravotní zákrok byl projevem lásky k bližnímu nebo dokonce lásky k Bohu. Hříchem musíme nazývat to, co Bible nazývá hříchem – a to buď přímo, nebo na základě principů. Zde se obě skupiny odvolávají na biblický princip, ale neexistuje žádný příklad, jak bychom ho mohli na základě Bible ospravedlnit.

Mohli bychom mluvit o zodpovědnosti, ale i zde se budeme rozcházet. Někdo třeba řekne, že chce být zodpovědný, a proto se nechá naočkovat, aby ... Co vlastně? Aby se nenakazil? Ale žádná z aplikovaných látek proti Covidu-19 nebrání nakažení. Takže nebrání ani šíření infekce. Mluví se pouze o tom, že brání těžkému průběhu nemoci. Takže zodpovědnost by v tomto případě byla jenom vůči sobě samému. A to znamená, že jenom těžko můžeme z očkování udělat morální záležitost.

A nakonec i z druhé strany mohou mluvit o zodpovědnosti. Když se někdo zodpovědně seznámil s nabízenými očkovacími látkami a jejich účinky, zhodnotil svou situaci a dospěl k závěru, že s ohledem na své zdraví se nechce naočkovat, nelze to označit jinak než jako zodpovědný přístup. Zodpovědnost za své vlastní zdraví může tedy být dobrým důvodem jak pro očkování, tak také proti němu. A ani jednu z těchto dvou stran nelze označovat za nezodpovědnou nebo dokonce hříšnou. Před takovým jednáním Bible velmi ostře varuje:

Prohlásit svévolníka za spravedlivého a spravedlivého za svévolníka, to obojí je Hospodinu ohavností. (Př 17,15)

Přesto vše můžeme nakonec říci, že otázka očkování proti Covidu-19 není bez morálního rozměru. Některé problémy jsem zmínil v minulém článku, ale můžeme najít řadu dalších morálních rozměrů, které jsou s tímto očkováním spojené. Jedním z nich je rozdělování lidí na dvě skupiny s různými právy – naočkované a nenačkované. Tady by měl každý křesťan zbystrit, protože to je zjevná nespravedlnost.

Nebo třeba zjišťování zdravotního stavu (naočkování či nenačkovanosti) nějakého člověka třetí osobou (zaměstnavatelem, prodavačkou, kadeřnicí ...), což je opět protizákonné. Neměli by to být křesťané (sůl země a světlo světa), kteří budou poukazovat takové věci?

Jako následovníci Pána Ježíše Krista jsme byli povoláni k tomu, abychom přinášeli světlo do temnoty. Někdy to znamená ukazovat na zjevnou nespravedlnost a být připravený nést důsledky – jako když Jan Křtitel poukazoval na nemorální vztah Heroda s ženou jeho bratra. V jiných oblastech to znamená přinášet pokoj a smíření. Pro to je místo i v otázce očkování. Stačí, když necháme na svědomí každého, zda se nechá či nenechá naočkovat a nebudeme to řešit. Už to samo o sobě přinese hodně pokoje. Místo chlubení se očkováním (nepamatují si, že bych někdy v minulosti slyšel, že se lidé chlubí tím, že se nechali naočkovat) nebo vyptáváním se, zda jsou či nejsou druzí očkovaní (ani si nepamatuju, že by se mě někdy někdo ptal, zda jsem očkovaná proti žloutence nebo tetanu nebo tuberkulóze) můžeme přinést pokoj tím, že jasně řekneme, že to je věc každého člověka a nikomu jinému do toho nic není.

Tak budou umlčena každá ústa na všech stranách a budeme se moci věnovat mnohem důležitějším věcem, evangeliu našeho Pána Ježíše Krista. O to totiž skutečně jde – zda je člověk narozený

z Ducha svatého a má vztah s Bohem, nebo ne. Zda následuje Pána Ježíše Krista a soustředí se na to, co je nad námi, kde Kristus sedí po pravici Boží, nebo má svůj poklad zde na zemi a chce zachránit svůj život pro tuto chvíli.

Kéž nám Bůh dá svou moudrost, odvahu a sílu, abychom byli dobrými svědky Pána Ježíše Krista v této temné a převrácené době.

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2021